

Eva Andreas
Östanåskyrkan, Köping 181118
Fil 3:1-16

Aposteln Paulus hade under en av sina resor fått se en syn, där en man från Makedonien vädjade om hjälp, och det ledde till att han kom dit och till Filippi, en romersk koloni i Makedonien. Där hade han träffat en affärskvinna Lydia, från Thyatira, som kom till tro på Jesus. Där hade han också tillsammans med sin följeslagare Silas blivit fängslad och fastsatt i en stock längst inne i fängelset. Trots den svåra yttre situationen satt de och sjöng lovsånger till Gud och plötsligt kom ett kraftigt jordskalv och alla dörrar öppnades och bojorna föll av. Händelserna runt detta ledde till att den romerske fångvaktaren och hela hans hus kom till tro. Och så bildades det en församling, som med stor sannolikhet bestod av greker och romare, med en helt annan utgångspunkt än de församlingar som bestod av judar som kommit till tro. Paulus hade en speciell relation till församlingen i Filippi, och när han skriver sitt brev är det en annan anda än i hans andra brev. Det är inte svar på problem, utan mer som när en far skriver till sina barn, med förmaningar och uppmaningar och mycket kärlek och omsorg mellan raderna.

När Paulus skriver sitter han i fängelse och vet inte hur utgången kommer att bli. Han har fått mycket hjälp både ekonomiskt och med personer som skickats till hans hjälp från Filippi. Hans eget lidande är både positivt och negativt. Han gör det för sin tros skull och uppmanar församlingen att vara beredda på lidande, vilket de redan fått prova på eftersom den kristna tron är så annorlunda än både romersk och grekisk tro och kultur, och hela tiden pekar han på vikten av en nära relation till Jesus. I kapitlet innan det vi har läst idag (Fil 2:5-11) talar han om att vi ska ha samma sinnelag som Jesus, som ägde Guds gestalt men inte vakade över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt, då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn för att alla knän skall böjas för Jesus namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herre, Gud fadern till ära.

Och så fortsätter han i det avsnitt vi lyssnade till tidigare i gudstjänsten att peka på vikten av närheten till Jesus.

För att förhoppningsvis göra det lite tydligare, vill jag använda lite åskådningsmaterial.

Det här (paraplyet) är församlingen, men allt vad det innebär av relationer, möjligheter, problem.

Paulus börjar med att som han redan tidigare gjort uppmana dem "Gläd er i Herren". Det vita nedtill som finns runt om får symbolisera glädjen, där alla har samma möjligheter, som på något sätt blir ett sammanhängande kitt i församlingen. Glädjen gäller inte det yttres perfektion eller inte, utan har sin grund i Herren, i relationen till honom, i allt det han gör, i att som Hebreerbrevets författare skriver lyfta blicken och se på honom för att hämta mod och styrka. Gläd er i Herren.

Men Paulus vet också att det kan komma saker i vägen, och i det textavsnitt som ligger till grund för den här predikan visar han både på hinder och möjligheter. Och hela tiden är det Jesus som är i centrum, Jesus som kom för att visa på herren och hans möjligheter.

(Kommentar: För att visa hinder och möjligheter har orden med fet stil i texten, skrivits på lappar runt om paraplyet. Hinder först, och så tas den lappen bort och då är det möjligheter som står kvar. Bilden visar den "sista" möjligheten.)

Det första hindret handlar om **stolthet**, eller med modernt uttryck det som definierar församlingen. Och då kommer Paulus in på dem som kommer till församlingen och säger att ni måste omskära er, dvs bli som judar som har omskärelsen som ett tecken på förbundet mellan Gud och folket, och han är ganska ironisk i sina uttryck, han talar om de där hundarna, de där skadegörarna, den där sönderskärelsen. Den kristna tron behöver inte detta yttre tecken, och därför är det viktigt att genomskåda dem som kommer och påstår att det är nödvändigt. Det här var ett ämne som man talade mycket om i urkyrkan och där man hade olika uppfattningar. Finns det sådana frågor idag i Sverige?? Ja, vi skulle nog kunna nämna några, dopet, homosexualitet, och annat, där det finns olika synpunkter.

Det Paulus säger är att dessa frågor inte får vara anledning till stolthet utan att stoltheten finns på ett annat plan, nämligen att ha vår **stolthet i Kristus Jesus**, och i tjänsten för honom och då är de andra frågorna inte så viktiga, för säger han "Omskärelsen, det är vi som tjänar Gud i vår ande", det sitter så mycket djupare än i det yttre. Kan vi tänka att vi är stolta över att vara kristna? Jeremia skriver Jer 9:24 Den som vill vara stolt skall vara stolt över detta: att han har insikt och kunskap om mig, om att jag Herren verkar i kärlek, i rätt och rättfärdighet på jorden, ty däri har jag min glädje säger Herren.

Och då kommer nästa hinder, vad som är **viktigt**. Att leva ett rätt liv, att liksom ha garden uppe inför varandra, att aldrig tillåta sig visa svaghet, att vara den perfekta människan, den som gör allting rätt. Paulus var uppfostrad som jude, han visste precis hur allt skulle vara, han hade omskurits på åttonde dagen, han var av rätt judisk familj, han hade förföljt de kristna, han var en oförvitlig man.

Men utifrån kristen tro, så har det inget värde, för det är något annat som är viktigare, nämligen **kunskapen om Jesus**. Ja, Paulus säger till och med, "allt som var en vinst för mig, har jag för Kristi skull kommit att räkna som en förlust", eftersom det som är viktigt är kunskapen om Jesus. Kunskapen handlar naturligtvis om att lära sig teorin, men det handlar också om att kunskapen förflyttar sig från hjärnan till hjärtat, att det man lär sig omsätts i praktiken. Kunskapen om Jesus

är det som berör hela mig, och som hjälper mig i min kristna tro. Och då handlar det också om att kunna förstå hans vilja. Kol 1:9 Vår bön är att ni skall fyllas av kunskap om Guds vilja, med all andlig vishet och insikt, så att ni kan leva värdigt Herren och på allt sätt behaga honom med alla slags goda gärningar när ni bär frukt och väger till i kunskapen om Gud.

Det tredje hindret ligger nära det förra, låt oss kalla det **laggärningar**, eller om vi så vill goda gärningar. Om vi bara gör det eller det, så kan vi kalla oss kristna, och då krävs det inte något mer. Men tron kan aldrig vinnas genom gärningar, däremot kan och bör gärningarna komma som en följd av att vi tror, av att vi fått del av Jesu kärlek och vill föra den vidare.

Nej, säger Paulus det är viktigt att **tro på Jesus** och få del av den **rättfärdighet** som tron ger. Enkelt uttryckt kan man säga att det handlar om tron på att Jesus dog och uppstod, för vår skull. Rom 3:21 Nu har Gud uppenbarat en rättfärdighet som inte beror av lagen men som lagen och profeterna vittnat om – en rättfärdighet från Gud genom tron på Jesus Kristus för alla dem som tror. Här görs ingen åtskillnad. Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud och utan att ha förtjänat det blir de rättfärdiga av hans nåd, eftersom han har friköpt dem genom Kristus Jesus. 1 Kor 1:18 Talet om korset är en dårskap för dem som går förlorade men för oss som räddas är det en Guds kraft.

Vi ska ha vår stolthet i Jesus och i tjänsten för honom. Detta leder till ökad kunskap om honom både teoretiskt och praktiskt, och till att vi bejakar det han gjorde på korset, men också att han uppstod igen för vår skull och vi får del av hans rättfärdighet. Rom 10:10,11 Ty om du med din mun bekänner att Jesus är Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens bekännelse till räddning.

Han har gjort det som behövs, men det är vi som får säga ja, som får ta emot.

Men då kan nästa hinder komma, det som säger: det är **bra som det är**. Vi kan liksom slå oss till ro och tänka, nu har jag fått så mycket så nu räcker det. Det här kan jag leva på länge. Och så kanske vi

glömmer bort att vi borde läsa bibeln, att vi ska be, att vi ska ge vår inre människa näring. Och när motstånd eller lidande kommer kan det bli så att vi inte riktigt har kraft att sätta emot på samma sätt som om vi tar hand om vår Jesusrelation. Paulus utmanar och uppmanar: **Jag vill lära känna Kristus.** Han som levt ett så rikt liv och fått göra så mycket för Kristus kan ända säga: Jag vill lära känna Kristus och så tillägger han: och kraften från hans uppståndelse och dela hans lidande, genom att bli lik honom i en död som hans.

Ordet som används för "att känna" är samma uttryck som används när det t ex står om att Adam kände Eva, alltså hade intimt umgänge, den absolut närmaste relationen två människor kan ha. Att lära känna Kristus handlar alltså om en mycket nära relation som går på djupet, där man får dela allt med varandra, där man inte behöver vara rädda för varandra, där man respekterar varandra. Att lära känna Jesus är att söka honom, att vara angelägen om att vara nära, försöka förstå vad det innebär att han uppstod, vad det kan betyda för mig att dela hans lidande, att det inte alltid går som på räls genom livet. I Efesierbrevet 1:18 19 står det: Må han ge ert inre öga ljus så att ni kan förstå hur väldig hans styrka är för oss som tror, samma oerhörda kraft som han med sin makt lät verka i Kristus när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himmelen.

Stolthet i Kristus, kunskap om honom, tro på hans rättfärdighet, vilja att lära känna honom. Vilken fördjupning vi får.

Men det finns ett hinder till enligt Paulus och det är att se bakåt, på det **förflutna**. Vi vet inte vad det kunde innebära för Filippiförsamlingen, men vi kan nog ganska lätt se utifrån vår situation. Tänk när det var så och så, när vi var så många medlemmar, när vi hade den och den verksamheten, och se hur det ser ut idag, och det som varit får definiera frånvaren av något idag, istället för att kunna se framåt med förväntan och fråga: Gud vad har du i beredskap åt oss nu. Jag vet att det är lättare sagt än gjort och det är inte alltid så enkelt att kunna se framåt mot **målet**, men jag tro ändå att det ligger en hemlighet i att kunna göra det för att hämta mod och styrka och kunna se nya vägar och möjligheter: Jer 29:11 Jag vet väl vilka avsikter jag har med er säger Herren, välgång inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp. Vi får se framåt mot **målet** och

hämta styrka i att det finns något framför som är så mycket bättre än vi kan tänka oss här. Paulus säger: Jag glömmer det som ligger bakom mig och sträcker mig mot det som ligger framför mig och löper mot målet för att vinna det pris däruppe som Gud har kallat oss till genom Kristus Jesus.

Stolthet i Kristus, kunskap om honom, tro på hans rättfärdighet, vilja att lära känna honom, att se framåt mot målet.

Så ska ni tänka säger Paulus, men har ni en annan mening på någon punkt skall Gud upplysa er. Tänk att vi har fått den helige ande som vill visa oss Guds ord och uppenbara Jesus för oss. Och vill göra det i dag, precis som då. Och som också vill hjälpa oss att kunna **glädja oss i Herren**, och låta de olika uttrycken bli en hjälp för oss.

Vi avslutar med några verser från Romarbrevet 12:1,2

Därför ber jag er syskon att frambära er själva som ett levande och heligt offer, som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst. Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja, det som är gott, behagar honom och är fullkomligt.

AMEN